

Seinasta kórkonsertin hjá Ólavi Hátún

Frits Johannesen

Leygardagurin 27. septembur var ein sjáldsamur dagur. Tók meg saman og fór út á Nes til endakonsertina hjá Ólavi Hátún. Ljósskiftið fjallanna millum var sjáldsamt. Til tíðir døkt, dimt og øskulitt, men so úr skýgloprum kom ein riðil av stakljósi, sum eygað sjáldan sær. Tað var ikki bert ljósið, sum legði seg út yvir líðir og bláar skorar. Nei, eitt yndisligt ljóð, sum varð borið uppi av titlingsljóði úr gjáum og áum og smáfuglaveingjaskløgum frá farnum døgum í ond, musiskum ljóði, har hvør tóni, hvør tinna og hvør glæma var við í hesari samænrenning- eitt ævinleikaboð av magn og anda.

Norðuri í Líð í Fuglafirði, við Heimarugjógv, eigur nógvur mortítlingur. Her hoyrir tú sang bæði summar og vetur av hesum lítla, fitta Guðs skapningi, ið fyllir titt sinni av kenslubornum medviti um dýrdarløtur frá farnum døgum, har tónleikur og sangur dansa sín ævinnar dans við gudagivnum stevi í tínum huga aftur í fimmti árin.

Skálafjørðurin

Meðan koyrt verður út á Skálafjørðin, koma mong andlit fram fyri teg í fjallarmjørkanum, sum prýddi fjallarøðirnar líka úr Fuglafirði og út á Skálafjørðin. Har var Herluf Berthelsen, Carl Clausen, Hans J. Højgaard, Willy Gohl, Tage Mortensen, John Høybye og hundrættals sangarar – bæði børn og vaksin. Ein mynd sveimaði oman fyri henda hóp í einglalíki eins og í málningum Marc Chagals. Hetta var Ólavur Hátún. Hann fleyg so stillan um allan henda mannahóp, sum sang so yndisliga. Ein heiðurskonsert í leysum lofti fyri maistro, Ólavi Hátún hinum heilaga. Havi aldri sæð slíka sjón. Ja, eg trúði, at Marc Chagall var risin upp

frá deyðum. Grálittu skýggini broyttu lit. Tey runnu í okkurgult við támi um andlitsbrøgd, klæði og hárstrýggjur. Umbroytingin var ikki at enda komin, men okkurgulurann í gult, reyðgult, blóðreytt og djúpt grønt, meðan tað gráa læt seg í hvítt. Hetta vóru sveiggini hjá Ólavi, litirnir og penslastrokini hjá Marc Chagall, sum fór upp í eina ond og rond.

Ljósið

Tá ið komið var upp um Syðrugøtueiðið, flyrðaði hetta fyri tær sum hoygarðsstrá.

í leysum lofti saman við vinum sínum. So skal hann hava frið.

Toftavatn

Hópurin spreiddi seg um allan fjørðin. Fremstur var Ólavur. Hann setti seg ovast uppi á boripallinum, sum lá har eins og ein bulmikul albatrossur og fór at stjórna hesum hópi. Tey skóru útúr at syngja: Die Himmel erzählen die Ehre Gottes av Heinric Schütz. Mong vóru tey, ið fóru út í tún á Skálafjørðinum fyri at lurta, síggja og hoyra hetta

Ólavur setti seg á ein av hólmunum at rinda møðina. Legði sínar tónlistaligu kórveingir saman og fór at tutla við lómin, sum har búleikaði. Sangararnir settu seg kring vatnið og sótu í kyrru og nutu hesa sjáldsomu, dýrdargivnu kvirru. Herluf Berthelsen, Carl Clausen, Hans J. Højgaard, Willy Gohl, Tage Mortensen, og John Høybye sótu á hólminum skamt ífrá og pulkaðu sær eftir drúgvu flogið eftir hesum langa firði. Allir brosaðu og hugdu yvir á Ólav, har hann sat og kindi lóminum.

maistro við sínum himmalsku veingjum, sum fullu inn í tað berjadrivna lendið í dökkum, okkurgulum og jarðgrønum heystarliti. Hetta var sjón fyrri eygað, sum seint verður gloymd.

Endi

Kórið reistist.....myndin broyttist knappliga. Nú stóð kórið frammi í kór í Friðr-íkskirkjuni, og komið var til seinasta partin av konsertini. Kyrkjan fylltist við hesum vakra og yndisliga kórljómi, sum eg hoyrði fyrstu ferð 1964 í kommunuskúlaavluni

Skapanini av Joseph Haydn

Ólavur reistist og segði: “Nú syngja vit brot úr Skapanini av Joseph Haydn!” Øll reistust, men lógið var tað, ein tyrila kom sveimandi yvir vatnið og setti seg á ein av hólmunum. Út úr hesum flogkykti kom Jóhannes Andreasen við flygli sínum og triggir solistar, Petur Niclasen, tenorur, Joanna Johansen, sopran, og Sámál Matras Kristiansen, bassur. Jóhannes fekk sett flyglið væl til rættis, so hann sá

í Havnini. Marjun Bæk, prestur, hevði í síni føguru talu hesa løtu tikið samanum og sett sín dám á vøkru, poetisku, musisku og musikalsku stundina. Solistarnir og kórið “tosaðu” væl saman, og Jóhannes spældi sum ein sannur pianistur... farvæl, Ólavur! Farvæl! Jú, tann, sum æru býður, er æru verdur, og teimum, tú nýtur gott av, skalt tú rósa!!!!

Ein heilsan til okkara kristnu menn

Nicolina Justinussen

Vit hoyra tíðindi, ill og góð, í okkara fjølmiðlum, og nú er komið nokkso langt út aftur ein skelkandi sending. Tað er nógv gott her á landi, sum vit kunnu gleðast um, men so er eisini alt sagt.

Alt tað ringa, sum er rundan um okkum, smilttar her til okkara, og sjálvandi taka nógv eftir tí. Hví skulu vit vera verri enn onnur? Væl er nógv broytt í okkara tíð frá fyrr, um eg so má siga.

Halgidagslógin kom nú fyrri, og tað var ikki mjúkt at hoyra. Siglast skuldi allar dagar, vit skulu minnast til, at alt er loyvt, men ikki alt er gagnligt.

»Kom hviledagn ihu, at du holder den hellig« – nei man sær ikki so nógvan heilgiskap í øllum hesum. Lønirnar eru høg- ar og inntøkan, so fólkið ferðast sum ongantið, og síðani bergholini er einki óført, bert Suðuroyggin er eitt sindur longri avleið, og tí má man sigla har, men tað veit eg nú ikki, um ikki har kann koma tunnil har Tað bleiv sagt, tá hin kom her norð, tað var bara dupult so langt um Suðuroyarfjørð.

Føroya fólk hevur tað gott aftur ímóti øllum øðrum, bara vit duga at síggja tað, men um tað blívur nakað betri um alla hesa sigling, rokni eg nu ikki.

Nøgðsemi tað hoyrir man ikki so nógv um í dag. Úr orðtøkum Salomons fann eg hesi orð: »Vendið við til leiðbeining mína, sí, tá lati eg anda mín streyma yvir tykkum, tá kunngerir eg tykkum orð míni.«

»Men tann, ið lýðir á meg, man búgva í trygdum, man liva í friði uttan at óttast fyrri illum.«

Tær allar bestu heilsanir sendi eg øllum. Gud signi Føroya land.